Ч. 214 Субота 23 вересня (6 жовтня) 1900. Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Справа скликаня соймів краєвих. — Ситуация в Хіні. — Війна в полудневій Африці).

Кандидатами на округ виборчий Тернопіль-Збараж-Скалат виступають з рускої сторони в IV. куриї дотеперішний посол др. Гладишовский з Тернополя і п. Вячеслав Будзиновский зі Львова; в пятій куриї ставлять кандидатуру Старуха. — На народнім вічу в Прусах повіта львівского поставлено кандидатуру дра Костя Левицкого, адвоката зі Львова.

Mor. Orlice доносить з Відня, що сойми краєві: Галичини, Буковини і горішної Австриї будуть скликані ще в жовтни або з початком падолиста на звичайну дорічну сесию, підчас коли сойми инших країв коронних зберуть ся перед Різдвом на кілька днів для ухваленя провізориї буджетової і аж по виборах до Ради державної будуть скликані на звичайну сесию.

Бюро Вольфа доносить, що цісар хіньский велів доручити державам едикт датований з 25 вересня, в котрім заряджує укаранє цілого ряду поіменно наведених князів і високих достойників державних за то, що підпирали боксерів. Припускаючи, що той едикт єсть правдивий, правительство німецке предложило державам, щоби они порозуміли ся що до того, аби дипльоматичні заступники в Хіні держали ся слідуючих указок: 1) Чи вичислене в едикті число осіб єсть достаточне і праздиве; — 2) Чи предкладані кари суть відповідні; — 3) в який спосіб має наступити виконанє кари. Дотеперішні вісти о принятю того предложеня кажуть припускати, що дасть ся осягнути порозумінє.

Після вістий з автентичного жерела хіньского цісарева наказала найвисшим урядникам віддати посмертну честь тілу Кеттелера і зарядила виставленє сьвятині на памятку убитого. Кн. Туан і чотирох инших стратили свої уряди і достоїньства, а крім того мають бути здеґрадовані всі, що брали участь в руху боксерів.

Війні в полудневій Африці все ще нема кінця, але сила Бурів вже значно ослабла і, о скілько то видко з вістий, які переходять очевидно через руки Анґлійців, они ведуть ще лиш слабу малу війну, ґерілю, та старяють ся всюди робити Анґлійцям шкоду. Льорд Робертс доносить з Преториї: Конвой, зложений з 22 возів, котрий під ескортою 60 людий з кавалериї відійшов до Врігайд, напало дня 1 жовтня 140 Бурів. Дванайцять людий в тої ескорти утекло. Вислано натальских охотників, щоби они розвідали, що стало ся з прочими. Послідної ночи Бури зробили то, що поїзд коло стациї Пом вискочив з шин. В поїзді були три компаниї ґвардиї і инше войско. Пять людий згинуло а один офіцир і 13 людий єсть покалічених.

До Köln. Ztg. доносять з Опорто, що 3000 Бурів переступило портуґальску границю а бурскі войки віддають без опору зброю властям портуґальским. Портуґальске правительство зарядило тепер, щоби Бури могли поселювати ся на его области лиш в деяких точно означених сторонах.

Бури заатакували минувшої суботи в ночи відділ анґлійский, що ішов зпід Кофір Краль. Зловлено Бура, котрий мав на собі цілий мундур анґлійского кавалериста. Видано оповістку, що кождого Бура в анґлійскім мундурі розстріляють на місци. Бури розстріляли коло Ліндлі 20 туземців, що межи туземцями викликало великий переполох.

Кріґер має зараз по приїзді до Брукселї вислати просьбу до мирової конференциї в Гаазі о інтервенцию в користь Бурів. (Ніби она щось поможе або порадить!)

Новинки.

Львів дня 5-го жовтня 1900.

— **День іменин цісарских** обходжено вчера як у Львові так і на провінциї торжественно, а у всіх церквах відправило ся богослуженє, на котрих були репрезентанти властий і молодіж шкільна.

— **Засіданє виділу руского товариства педаґоґічного у Львові** відбуде ся в суботу дня 6-го жовтня о годині ½7 вечером де звичайно.

61)

ОБРАЗКИ з ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Ріхтгофена, Е. Вольфа, Вартеґґа, Гольдманна і др. зладив К. Вербин).

IX.

Виїзд. — Усте Янґцекіяну. — Діти на кораблі. — „Кіянґфу“. — Хіньский жидівский купець. — Краєвид. — Чінкіянґ. — Нанкін. — Вугу. — „Сирітка.“ Кіукіянґ. — Вучанґ.

(Дальше).

Янґцекіян зміняє заєдно свою краску, а сьвітло відбиває ся від его води дивними способами. Приміром довкола корабля єсть вода тепер брунатна, але далеко на переді, де сьвітло ранного сонця визирає зпоза хмар, тягне ся вздовж овиду вузонька рожева смуга. Коли сьвітло в полудне зачне падати на воду, то она блищить ся мов золото. По полудни, коли небо вкриють тучеві хмари, вода єсть така чорна як і то небо над нею. Але коли підплисти дальше горі рікою, то видко, що правдива єї барва єсть ясно-жовта. Вадовж корабля єсть ще вода дрібку червонава, але дальше стає щораз яснійша, а наконець, особливо, коли над нею небо в полудне єсть ясне, то і вода єсть майже біла. Першого дня не має ся ще того враженя, що пливемо на ріці, бо здає ся, що не пливемо межи двома берегами. Часом, що правда, показує ся і лівий беріг, але він ніби біжить поперед ріки і як би їй заступав дорогу. Так видко не овиді заєдно землю, а вода розходить ся всюди рівномірно широко, і здає ся, як би ми плили по якімсь озері. Мимо волі насуває ся порівнанє з озером Штарнберґскім, особливо тогди, коли поза плоскими зеленими берегами покажуть ся десь далеко гори. Але, підчас коли по згаданім баварскім озері віє холодний альпейский вітер, тут сонце припікає безмилосердно. Вода і небо ніби рівночасно віддають тепло, а гори сторчать десь далеко і не випускають ані трошки холодного подуву.

Вже першого дня підходять деякі горби близько до ріки. Дерев на них нема як і на всіх горах в Хіні, але они все-таки покриті зеленю. Часом нагадують они зі своєю тонкою покривою ростинною видми піскові на норманьскім побережу, і як на тих, так і на сих зисгають иноді червонаві скали; иноді они такі филясті, як альпейскі полонини, та й так само зелені, як ті; иноді бувають поодинокі горби такі мохнаті від високої трави та хащів, що виглядають, як би були вкриті зеленою вовною.

Першого вечера показують ся на овиді поодинокі гори — якісь зубчасті порозирані гори. Межи ними заходить сонце. Небо поза ними єсть ціле вкрите золотим сьвітлом. Якийсь корабель пливе долі рікою, і блищить ся та сьвітить ся, як би й по нім розсипало ся золото. Поволи потахає золоте сьвітло заходячого сонця, але ще аж до пізного вечера позістає на овиді жовта смуга. Корабель пливе просто в ту сторону, де зайшло сонце, бо ріка виходить із заходу. На переді все ясне і сьвітить ся, а по заду небо понуре і білі хмари сунуть ся одна за другою. О сій вечірній порі доокола корабля нічогісенько не рушаєсь. Ріка, що через цілий день була така тиха, ще більше замовкає, коли настає ніч. Лиш якась чорна птиця вилітає з берега і літає то сюди, то туди, як би їй тут було за тісно, як бу шукала виходу, щоби вилетіти взагалі зі сьвіта.

Настає пречудної чверть годинки ясного сумерку. Небо прибирає найделікатнійші краски, вода має фіолетову барву, а всюди розливає ся якесь невисказано лагідне, осіняюче сьвітло. Один з місионарів розмавляє з Богом. Та й не може бути догіднійшої до того хвилї. Він станув на містку, вхопив ся обома руками за дві жердки, і стоїть мов розпятий, та споглядає неподвижно в небо цілими годинами, як би его обняв страх божий. По білій жердці з орлом витягнули ліхтарню. З коминів бухає чорний як вуголь дим і котить ся довгою чорною смугою понад водою і землею. З поза гір на овиді зачинає ся блискати. Двоє діточок, русява дівчинка і єї братчик лежать побіч себе на довгім стільци покладовім, та числять блискавки, а коли заблисне яка велика, то они кажуть: „Oh, so big!“ (О, така груба!) і плещуть в долоні. Місяць викотив ся на середину неба. Він більше як до половини повний, і з своїм подовгастим лицем та кінчастою бородою подібний до японьскої маски. Відтак висуває ся велика чорна хмара і розпускає кінці мов паук ноги. Межи два такі кінці ді-

— **Відкрите польского театру** у Львові відбуло ся вчера з великим торжеством. Чина посьвященя будинку довершив Архієпископ вірменьского обряда Впреосьв. Іссакович. На торжество отвореня промавляли по Впреосьв. Іссаковичу насамперед п. Горголевский, котрий будував театр, відтак президент міста др. Малаховский, по нім Є. Ексц. п. Намістник ґр. Пініньский, опісля Є. Ексц. Маршалок краєвий ґр. Ст. Бадені, бурмістр міста Праги др. Срб, директор театру п. Павліковский і др. По промовах підписано пропамятне письмо. Кошти будови і урядженя нового театру коштовали около півтретя міліона корон, з котрих 600.000 К. покрив край, а решту додало місто не вчисляючи в то вартости міского ґрунту.

— **Руский театр** дає ще у Львові представленя в суботу і неділю (6 і 7 с. м.) Відограні будуть: „Сербин", драма Тобилевича і „Вихованець" комедия Ячучка. Опісля театр переїздить до Бродів.

— **Тягнене льосів дяківскої льотериї відбуде ся 17 і 18 жовтня с. р.** (в середу і четвер) в день слідуючий по замкненю вистави о 10-ій годині перед полуднем в великій сали Народного Дому. Комітет просить о найенергічнійшу розпродаж льосів і безпроволочне вирівнане всіх залеглостий. Гроші просить ся присилати до Дирекциї Народної Торговлї у Львові, ринок ч. 36.

— **Літо в осени.** Не без рациї написала котрась німецка ґазета, що рік 1900 єсть дуже конфузийний, бо не лиш збаламутив людий, котрі тепер не знають, чи з сим роком кінчить ся 19 те, чи зачинає двайцяте століте, але й наробив великої замішанини у воздусї та — в календари. У всіх календарях стоїть написано, що осінь зачинає ся з днем 21 вересня. Тимчасом дні ще й тепер такі красні і теплі як серед літа; ба в жовтни бувають навіть зовсім такі самі тучі як серед літа. У Відни оногди по парнім дни настала під вечер туча і упав теплевький дощик. Та й у нас така красна погода, що звісті „найстарші люди" певно такої в жовтни не памятають, а бодай не можуть собі пригадати, а в ночи на 1-го жовтня була також туча, котра навіть наробила в деяких сторонах досить шкоди. В Судковичах мостиского повіта, убив грім два коні двірскі, у Вишенці запалив хутір званий „Закомотине" і убив сім штук худоби, а в Баранчицях, повіта самбірского спалив горальню.

— **Цінна згуба.** Дня 3-го с. м. на двірци зелїзничім в Тернополи або у Львові згублено подовгасту брошку з обох сторін овально закінчену з трома брилянтами оправленими в срібло вартости 5.000 К. і полярес з крокодилевої шкіри з сумою 292 К. Совістний знаїзник дістане високу заплату.

— **Покалічені свинею.** З Явова доносять, що свиня, власність о. Стрільбицкого, перевернула перед кількома днями на пасовиску пятилїтного хлопця, станула єму ногами на грудех і гризла в праву руку. Якась Анна Кичура оборонила дитину від дальшого покалїченя. Тота сама свиня, котра покалічила вже пятеро дїтий, перевернула оногди шестилїтного хлопця Василя Назаркевича і так страшно погризла єму лице, живіт і груди, що нещасливого хлопця треба було відвезти до шпиталю до Львова.

— **Практикант на злодія.** Двайцятьлїтний Станїслав Клок переходив коло пристанку електричного трамваю побіч віденьскої каварні у Львові і побачив, як якийсь пасажир вийшовши з воза, поставив куферочок на землю і оглядав ся за кимсь, хто заніс би куферочок за ним до дому. Клок забажав в одній хвили спробовати щастя і вхопивши куферок став з ним втікати. Але нещасте хотїло, що біг просто на поліцияна, котрий его зловив і віддав молоденького практиканта на злодія в руки власти, котра зі взгляду на его молоденький вік укарала лиш триднєвним арештом.

— **Велика ловля риб.** В Шербурґу зловлено минувшої пятниці тілько риб відразу, як ще ніколи доси. За торпедовою лодию всунуло ся до басену в порті воєннім, величезне множество оселедців, котрих обчисляють на яких 30.000 штук. Басен замкнено, воду спущено і тепер кинули ся всі вояки які лиш були в порті, вибирати рибу.

— **Наші рекрути.** Зі Струсова пишуть нам: „Якось недавно тому, в неділю іду я містом і чую співи та крики і всілякі нарути; слухаю кілька хвиль і не хочу вірити, щоби то таке виправляли струсівскі рекрути. Мушу признати ся, що й я нині рекрут, але не хочу й сходити ся з такими, котрим від килїшка запоморочило ся в голові, бо не хочу набрати ся встиду. Вам одному і другому, коли станете рекрутами переверне ся в голові і ви зовсім засліплені. Тяжко запрацьований гріш виносите до шинку та спомагаєте лихварів. Ми вже й тепер в крайній нужді; де подівся то шинк або лихвар, що визиске темний нарід. А мушу вам сказати, що у войску не так страшно як вам оповідають; не так як дома то певно, але тяжко лиш тим, що призвичаєні до килїшка і нічо не робити. Нині і при войску пізнають чоловіка тверезого і морального і певно, що будуть шанувати". — Поміщаємо дуже радо повисші слова, тим більше, що они походять від рекрута, котрий не то, що дуже розумно глядить на справу але й здобув ся на гадку порушити поступованя наших рекрутів публично. То не лиш в Струсові так буває, що рекрути запивають ся, виробляють крики, і як то кажуть „лямпартують ся" в найгірший спосіб. То діє ся майже в кождім селї, а вже тим більше в якім місточку або місті. Тим людем здає ся, що коли они стали рекрутами, то їм вже все вільно, що ніхто не сьміє їм нічого сказати, бо они ніби то вже вояки, ніби щось иншого, щось лїпшого, як другі, а они забувають, що будуть так само їсти комісняк і так само пуцувати „кнофлики" і ще щось иншого, як і другі. Отже тих людий бере ся бута, а з тої бути они запивають ся, пускають ся на послїдну розпусту і розбої. Они забувають на то, що своїм поведенєм і поступованєм повинні би показати, що суть дїтьми, синами честних родителїв і порядних господарів, а там роблять неславу цілій родині, ба й цілій громаді, бо хтож скаже, що тоті молоді люди, що через цілий час, заки станугь до служби, запивають ся, роблять галабурди і лямпартують ся, як послїдні, що коли вїздять до міста, то виробляють такі крики, як би то їхала яка дич і зволоч з цілого сьвіта — що тоті рекрути то дїти, сини честних родичів і порядних господарів? Атже в однім місточку над Днїстром стало ся сего року так, що коли війт не позволив рекрутам по шинках волочити ся, то они зайшли в лози на розпусту при горівці, а коли війт і там хотів їм перешкодити, то они его так побили, що не знаємо, чи він ще й нині подужав. Нашим рекрутам видко здає ся, що войско то така дич, в котрій лиш той значить, хто убиває. Не гадайте собі так; войско то борці за свободу і волю, то оборонці вітчини, коли того потреба, люди чести, але не розбишаки, не піяки і розпуст-

---

стає ся місяць. На небі стоїть він спокійно, але на воді кидає ся як та риба, що зловила ся на вудку.

Настає сіра ніч. Але не робить ся зовсім темно і на воді видко тінь від дерев на березї. Далеко перед кораблем сполучають ся небо і ріка в густу сіру мраку. Зачинає віяти теплий нічний вітер. На березї заблисне часом якесь сьвітло. На воду вискакує якась гора, а і на ній, під самим вершком, бігає довкола якась сьвітяча точка. То мабуть срібна скала, в котрої печерах живуть будгиські пустинники. Она стоїть перед самим Чінкіянґом і незадовго показує ся в долині над рікою ряд сьвітел, котрі дають знати, що то місто „Кіянґфу" причалює до якогось гулька, парохода, з котрого повиймано всї машти. Той гульк на всїх своїх поверхах повен Хінців, котрі там роблять страшний крик, а з его поствираних вікон виходить страшенний сопух від товарів. Через него треба переходити, щоби дістати ся на беріг. Вузонькою доріжкою, повною непредвиджених перешкод іде ся відтак вздовж берега. Добре ще, що попереду іде Хінець, котрий несе ліхтарню. Перед входом до міста лежить двох жебраків коло улиці і сплять собі на дворі, а на дворі так душно, що аж чоловік мало не вімліє. Анї слїду з того нічного вітру, що віє на ріцї.

Чінкіянґ має лиш одну улицю, а та веся і крутить ся взад і вперед, бо ніяка хіньска улиця не сьміє бути проста. Розходить ся, бачите о то, щоби злим духам, котрих в ночи вітер приносить, не дати переходити через місто. Маленькі улиці малого міста повні Хінців. Всї доми стоять отвором, крами і робітні осьвітлені слабим сьвітлом ліхтарень. По стїнах пересувають ся довгі тіни. Улиця іде через міст, на котрім сидять Хінці, що продають садовину. Коші повні морель а коло кошів стоять ліхтарні. В темноті не видко нічого з хіньского бруду а нічна вандрівка по сім незнанім місті при тім сьвітлї, яке виходить з домів, має в собі щось принадного. Улиця сходить знов до ріки, котрої беріг єсть обведений низьким муром. В однім місци зібрало ся богато людий, а з якоїсь хати іде приглушений голос бубна. Люди, видко, мають якусь просьбу до водних дух в Янґцекіяну і бубном звертають їх увагу на себе. Дальше над берегом єсть мала европейска оселя. Сірі доми виглядають бідненько. Кождий єсть відділений від улиці муром, а в мурі єсть входова брама, над котрою сьвітить ся червона ліхтарня. В місци межи домами а рікою єсть кілька камінних лавок. І тут повно Хінців в білім лїтнім одїню. З Европейців, що засуджені жити тут на сїм проклятім місци, мало кого видко. Двох сидить на лавці і шукають прохолоди, якої годі знайти. А зовсїм сама іде помежи Хінцями якась женщина в европейскім одїню. Хід у неї елястичний, фіґура товка. З лиця єї не видко; може бути, що она і красна. В сїм хіньскім місті, де сьвіт забитий дошками, може марніє якась молодість жіноча; а може то якась траґічна доля, що легким жіночим кроком ходить серед ночи....

Коло Чінкіянґ зачинає ся **Великий Канал**, котрий іде на північ аж до Пекіну.

На другий день рано, зараз по сходї сонця, стає корабель під Нанкіном. Стара хіньска столиця лежить далеко в глубині краю і від ріки не видко більше нічого, лиш якісь високі білі мури, що належать може до якоїсь сьвятинї, і дві великі гори, об котрі опирає ся місто.

Около полудня стаємо в Вугу. Пароход пливе попри якийсь европейский дім, що стоїть на горбі над рікою. То европейский шпиталь **протестантскої місиї**. Зараз по тім, безпосередно над рікою, показує ся другий дім европейский, котрого середний будинок показує ґотицку розету. Тут відправляють богослужене Єзуїти. Дім з розетою то катедра. Они мають в Вугу ще кілька домів, котрі віднаймають. Але кажуть, що у Єзуїтів не добре бути в комірнім, бо они не хотять давати ніякої направи, і кажуть собі платити великий чинш. В Вугу нема европейскої окремої оселї (концесиї), а ті не многі Европейці, які там осїли, мешкають помежи Хінцями а низькі доми хіньского міста стоять над рікою. В середині помежи ними стоїть паґода. Она стоїть там може вже неодну сотку літ, а стіни вежі мають хороший вид; они сірі від старости і подібні до тих, що в лицарских замках над Реном.

Перше пасмо гір показує ся по полудни другого дня. Оно тягне ся далеко вздовж берега ріки. Всї его малі горби і гори кінчать ся круглавими вершками і шпилями, кождий вершок поділений на кілька частий, а боки від сторони ріки мають яри і водомиї. По за послїдним кінцем тих гір стоїть груба а низька паґода. Корабель пливе близько попри ню і видко, що й она дуже стара та вже зачинає валити ся. Крізь діри вікон заглядає до неї синє небо, а на вершку має она дивну шапку з бурянів та румовища.

Від часу до часу показує ся знов якась паґода. Тоті паґоди не визначають ся ніякою особлившою будовою, то суть прості, круглі або чотирогранні, на поверхи поділені вежи невеликої висоти. Але коли они так стоять самотні над рікою і ніби єї пильнують, то їх овіває якась мелянхолійна краса старости і опустїня. В ночи они спочивають в темноті. На одній або другій видно якусь ясну точку. Духовник, що в ній мешкає, виставив сьвітло у вікні, щоби духам померших показати дорогу, коли они по нічній прогульці на ріцї схотять вертати назад в могилу з котрої вийшли.

Від коли показало ся перше пасмо гір, лишають ся гори на боці ріки. Они стоять трохи подальше, поважні і понурі. Помежи ними а рікою лежить по найбільшій части простори зелені рівнини. Земля тут урожайна, а поля ідуть на переміну з луками. Тепер вже і бе-

ники. Дякуемо сердечно рекрутови зі Струсова, котрий листом до нас звернув увагу на таке погане поведенє рекрутів. Ми звертаемо ся длятого з просьбою передовсім до батьків родини, до вітців, щоби они впливали на своїх синів рекрутів і вразумляли їх та не допускали до того, щоби ті поводили ся як які дикуни, а відтак і до старшин громадских, щоби спиняли всяку буту і розпусту та неморальність рекрутів і остро карали єї не оправдуючи їх тим, що їх жде тяжка служба і неволя у войску, отже нехай собі бодай перед тим погуляють. Хто сам не мае розуму, того треба навчати.

— **Померли:** Дня 3-го н. ст. жовтня 1900 умерла в Долгім коло Східниці Юстина з Комарницких Гапановичева, вдова по бл. п. Василю Гапановичу, пароху в Стебнику і декані дрогобицкім в 86 році житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

В день 5 жовтня. Wiener Abendpost доносить, що загальне число войска маринарского австро-угорскої ескадри у всхідній Хині есть 1620 людий. З хвилею приїзду ґр. Вальдерзе войска ті станут під его командою.

Ню-Йорк 5 жовтня. Депеша датована 30 м. м. з Тієнцїну: Генерал Чафі і росийский командант повідомили ґр. Вальдерзе формально о відклбканю войск росийских з Пекіну. Нїмцї і Анґлїя висаджають тимчасом щораз то нові войска призначені до Пекіну. Єсть обава що прийде до війни з боксерами.

Льондон 5 жовтня. Вибрано 248 кандидатів міністерияльних, 57 лїбералів, 45 националів.

Блюмфонтен 5 жовтня. Дня 29 м.м. прийшло коло Даветсдорп до стички з одною командою Бурів, котра як здае ся, есть частию войск Девета. Бурів побито.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового"** стоварищеня зареестрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошуе отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краевого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл члецьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краевий Союз кредитовий" *приймае вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовуе їх $4^{1}/_{2}$% та уділяе кредиту руским товариствам кредитовим на $5^{1}/_{2}$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краевім Союзї кредитовім" на 7%. Льокаль „Краевого Союза кредитового" у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти"). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят.
Дирекция.

— **„Краєвий Союз кредитовий"**, стоваришене зареестроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти", приймае вкладки ощадности в довільній висоті і опроцентовуе на $4^{1}/_{2}$%. Один удїл члоньский в „Краевім Союзї Кредитовім" виносить 50 корон; кождий член може мати більше уділів. При вплачуваню першого уділу належить зложити також вписове в квоті 2 корони на фонд резервовий. Від уділів членьских виплачуе „Краевий Союз Кредитовий" за рік 1899 дивіденду в висоті 5%. — Призбираних гроший уживае „Краевий Союз Кредитовий" на заосмотрюване руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведене користних парцеляций.

Рух поїздів зелїзничих
важний від 1-го мая 1900, після середне-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанцї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·14	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

реги трохи сходять ся і русло ріки що спершу було на вісім миль анґлійских (2 наші милі) широке, мае тепер пять до шість миль. Ріка зачинае оживляти ся, хоч кораблів в порівнаню з величиною ріки досить мало. Тут вже всї вітрила білі і сьвітять ся весело понад жовтими суднами. Поля доходять майже до самої ріки. Всюди видко людий в поли при роботі. Косять або орють а до плуга запрягають чорного буйволя. Коли пароход пливе попри них, косарі стають і спершись на коси споглядають за великим судном. Товар пасе ся на луках, а корови скубаючи траву доходять аж до ріки. Та й буйволи і коні суть на пасовисках. На бамбусових дручках висять неводи. Села стоять понад берегами. Низькі хати мають чорні глиняні стіни і вкриті брунатною соломою. Перед ними стоять великі купи зжатого збіжа. Молотільники молотять ціпами, діти заганяють качки. Коло якоїсь пратоки показуе ся мале місто, а по старім мості з камінним каблуком переходить ся з одного берега на другий. Коли села суть подальше від ріки, то они майже завсїгди суть сполучені каналами з нею.

Перед полуднем третого дня їде корабель попри якусь скалу, що виставе посеред самої ріки. Хінцї називають єї „сиріткою", бо она стоїть сама одна серед води. З одного боку виставе голе камінє. Помежи скалами мають корморани (пелїкани) свої гнїзда. Коли пливе корабель, то они сполошені лїтають довкола скали. Друга сторона заросла густо деревами і корчами, а серед тої зеленини примістив ся будгійский монастир. Дім збудований на зубічу а над ним підносять ся три дахи один понад другим. Скала зі всїх боків спадае стрімко до води, а черцї хиба самі знають, як они могли там загнїздати ся, хоч не мають крил, так, як їх сусїди корморани.

В полудне стае корабель в Кіюкіянґ. Над берегом стоїть насамперед пагода, найкраса, яку доси можна було видїти. Она піднимае ся стрімко в гору, а з єї криші виростае деревце, на котрім гнїздять ся птиці. Пароход завертае поза вистаючий клинець і ось видко нараз зубчастий мур міста, що тягне ся вздовж побережа. В подібний спосіб побудовані вздовж Рони много осьпівувані мури міста Авіньону. Сірі стіни Кіюкіянґа не суть так високі як сї, але не менше поважні і майже так само живописні. Понад сей памятник хіньских середних віків вистають телеґрафічні стовпи. На вузкім місци межи муром а рікою приліпив ся цїлий ряд хат а на зубцях мурів висить сине хіньске плате і сушить ся. По правім боці припирае до хіньского міста европейска концесия. З самого переду розходять ся широко по боках просторі будинки французскої, отже католицкої місиї. Здаесь як би они були тут головною місию а хіньске місто робить вражінє, як би оно було лиш причіпкою до тої місиї. Хіньске місто позваляе місіонарам розсїдати ся так широко як лиш хотять, а само уступае ся скромно в глубину. Виглядае то так, як би одна з тих частий, котрій дорікають нетерпимостию віри не була зовсім хіньским містом. В глубині піднимае ся чорна стіна гір Кулїнґ. Величезна маса гір піднимае ся високо в гору а вершки никнуть десь у хмарах. Гори виглядають понуро майже сїро а кождий зморщок каміня виступае різко в чистім воздусї. Деякі вершки бувають на шість тисячів і більше високі. В горах Кулїнґ знаходять ся леопарди.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідае: Адам Кравжецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Ляcковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім роції істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудкицтва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини. запевнює їй практичну хосенність стверджено̂ї вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперериного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)